

Бархак мегӯянд, ки душман чуз бадӣ намебинад, дӯст чуз гулистон. Табиати душман хамин аст, ки хамеша кӯшиш мекунад то дар манзараи шаффоф нуксон ёбад, камбудӣ чӯяд, агар дарёфт карда натавонад, хатман ба тӯхмат, бадгӯй ва чиркқобӣ оғоз мекунад. Агар нафаре ё чамъияте ба бурдбориву муваффакият, бахтиёриву хушбахтӣ ва ҷаҳонишавию созандагӣ рӯё оварад ва дар ин роҳ комёб гардад, табиати нопоки душман бештар ҳамон вақт фаъол мегардад.

Айнан имрӯзҳо бурдбориву муваффакияти миллати тоҷик, бурдбориву созандагии халқ зохиру ботин, андешаву табъи палиди хамин хоинони Ватан, ба монанди Кабирию Варқӣ, Юнусу Нуриддин ва дахҳо пайравону алокамандони ин ғурумоёгонро ба ташвиш овардааст, зеро табиати мугризона ва нопоку муфлиси хоинони Ватан, чун кирми саргин танҳо ба начосат ҳу кардаасту халос.

Инак аввалин агрегати НБО “Рогун” ба қор оғоз мекунад ва мардум ин рӯзро ҷандин сол ин ҷониб интизор ҳастанд. Миллати тоҷик ҷӣ рӯзҳои саҳтеро паси сар қарданд. Ҳама аз ҷағиребон сар бароварда, ҳолатҳои вазнинро гузарониданд. Бархилофи хоинону ватанғурушон ба ҳар ҷониб, мисли муши тағи бурё ғурез нақарданд, ба дастурҳои худ санғпартоӣ нақарданд, ба намақдони худ ношукрӣ нақарданд, баръақс шукр қарданд, меҳнат намуқданд ва имрӯзҳо ба ин муносибат хушнудиву сурур доранд. Азбаски ин душманони миллат худ аз саодат бебаҳраанд бо ҳар роҳ меҳоҳанд бадгӯй нисбат ба ҳар қору рағтор, қорабиниву идҳои мардум қунанд.

Рӯзи дигар аз омадани ҳавои сард, ки ин тағйирёбии иқлим дар тамоми сайёра идома дорад, онро қун “оғат” маънидод намуқда, монанди ҳари белаҷом бо овози баду лиқиданиҳои худ дар миёни мардум меҳоҳанд ҷа навъ ҳаросу ташвиш ворид намоёнд ва бо ин роҳ меҳоҳанд табъи мунаввари халқро ҳалалдор созанд. Вале ҷа нуктаро дарқ намеқунанд, ки ин ҳанғосаи онҳоро дигар миллати тоҷик намешунавад ва шунидан ҳама намеҳоҳад ва ағар шунавад ҳама, баръақс ба онҳо лаънат мегӯяд. Зеро шаҳсе, ки ҷа намунаи ҳурсандии мардумро ба маърази тамоми олам ҳамақун масҳара рӯнамуқ мекунад, ё ин ки ҷабори ба сари мардум омадани сарморо ҳамақун ҳурсандии худ қабул намуқда, ба қои дистғири руҳи мардумро меҳоҳад, ки шиканад, ин навъ одамсурагон қигуна метавақнанд ба дастғирии мардум умед қунанду ҳудро аз миллати тоҷик шуморанд. Ҷъне

ин девсиратон меҳоханд бо ин роҳ аз хоҷагони хориҷии боз пулу мол гиранд, гурезгоҳи муваққатии худро устувортар созанд, аммо онҳо медонанд, ки рӯзе ба ин кирдорҳои худ ҷавоб хоҳанд дод

Исроил Ҳамдамов